

Več je zmogla, ker je več ljubila

Pogovori 2, 33

Sholastika, sestra svetega Benedikta, se je že v otroški dobi posvetila Gospodu. K bratu je prihajala na obisk vsako leto enkrat. Božji mož ji je prihajal naproti ne daleč od samostanskih vrat do bližnjega samostanskega posestva.

Tako je bilo tudi tistega dne. Sholastika je prišla do posestva, brat pa ji je prišel naproti v spremstvu nekaterih učencev. Ves dan so preživeli v slavljenju Boga in svetih pogovorih in, ko se je zmračilo, so skupaj večerjali.

Ker so se sveti pogovori zavlekli v pozen čas, je Benediktova sestra zaprosila: »Prosim te, ne zapusti me nocoj, do jutra se pogovarjajva o veselju nebeškega življenja.« On pa je odgovoril: »Kaj govoriš, sestra? Ne morem ostati zunaj celice.«

Ko je Sholastika slišala bratovo odločno besedo, je sklenila roke in jih položila na mizo. Naslonila se je z glavo nanje in molila k vsemogočnemu Gospodu. Ko je dvignila glavo, pa se je razdivjala nevihta z bliskanjem, grmenjem in nalivom, da se niso mogli ne častiti Benedikt in ne njegovi spremljevalci ganiti iz prostora, kjer so sedeli.

Sveti mož pa se je užalostil in začel tarnati: »Vsemogočni Bog naj ti odpusti, sestra; kaj si mi storila!« Ona pa mu je odgovorila: »Vidiš, prosila sem tebe, pa me nisi poslušal. Zato sem prosila Boga in on me je slišal. Sedaj le pojdi, če moreš, pusti me in se vrni v samostan.«

Tako je Benedikt, ki ni bil voljan ostati, ostal mimo svoje volje. Prebedeli so vso noč in se drug ob drugem hranili s svetimi pogovori o duhovnem življenju.

Nič čudnega ni, da je Sholastika dosegla več kot brat. Njeno ravnanje je bilo v skladu z Janezovimi besedami: *Bog je ljubezen*. Upravičeno je več zmogla, ker je bolj ljubila.

A glej! čez tri dni je bil božji mož v celici. Ko je dvignil oči v nebo, je videl dušo svoje sestre, ki je zapuščala telo in se v podobi golobice dvignila proti nebeškim dvorom. Razveselil se je tolikšne sestrine slave in se zahvalil vsemogočnemu Bogu s pesmimi in hvalnicami. Poslal je brate, da so njeno telo prinesli v samostan in ga položili v grob, ki ga je pripravil zase.

In uresničile so se besede, po katerih niti grob ne more ločiti teles, katerih srca so bila vedno eno v Gospodu.